

телитѣ му, загрижи се и той, че младѣ ще погине. А пуста болестъ нѣма оздравяване! . . .

Бѣдността върлува съ страшенъ бѣсъ въ Ванковата къща. Плаче майката, рони сълзи и се кжса, но помощъ отъ никждѣ. . . . Горко на тая къща!

*
* *

Единъ день черковната камбана извѣсти за смъртъта на Ванко. На неговото погребение имаше много хора, — присѣтствуваха и ученицитѣ. Ванка заровиха съ голѣма скръбъ. При гроба учителътъ държа слово, съ което разплака всички. Плакаха и ученицитѣ — негови другари. Родителитѣ му не можаха никакъ да го прѣжалятъ, защото бѣ той едничката имъ надежда.

„Ванко умрѣ. Смъртъта жестоко покоси най-хубавиятъ цвѣтъ на дѣтската пролѣтъ! . Ахъ! . Но добритѣ спомени за Ванка нѣма да умратъ, тѣ за дълго ще стоятъ въ сърдцата на неговитѣ другари“.

Постоянство.

Въ XV-то столѣтие живѣлъ въ гр. Сентонъ (Франция) единъ простъ и неизвѣстенъ занаятчия на име *Бернардъ Палиси*. Слѣдъ като ходилъ много години, като бояджия и землемѣръ, най-послѣ се установилъ да живѣе въ Сентъ.

Въ този градъ на Бернарда дошло на умъ да открие *гледжосването* (фаянсовото лу-